

சொல்லன் செல்லன்

பேராசிரியர்
டாக்டர். ரா. சீனிவாசன்
எம்.ஏ; எம்.லீட்; பி.எச்.டி

சொல்லின் செல்வன்

டாக்டர் ரா. சீனிவாசன்,
எம்.ஏ, எம்.லிட், பிஎச்.டி.

அணியகம்

5, செல்லம்மாள் தெரு,
சென்னை - 600 030.

முன்னுரை

கம்பன் கவிதையைப் போல் பிற கற்றோர்க்கு இதயம் களியாது. அனுமன் சொல்லின் செல்வன் என்பது கம்பர் அமைத்த பாத்திரப் படைப்பு. இராமன், “யார்கொல் இச் சொல்லின் செல்வன்” என்று இலக்குவனைக் கேட்கிறான்.

கிட்கிந்தை காண்டமும், சுந்தர காண்டமும் இப்பாத்திரப் படைப்பை மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இராமனை அனுமன் சந்திப்பதும், சீதையின் பால் இராமன் அனுமனைத் தூது அனுப்புவதும், அனுமன் கடல் கடந்து இலங்கையைக் காண்பதும், சீதையைக் கண்டு செய்தி பெற்றுத் திரும்புவதும், மீண்டும் இராமனைச் சந்தித்துச் செய்தி சொல்லுவதும் ஒரு தனி நாடகத்திற்கு வேண்டிய அமைப்புகளாக விளங்குகின்றன. இவையே இந்நூலின் இழைகள்.

இலக்கிய நாடகங்கள் என்ற முறையில், பாஞ்சாலி சபதம் பாரதியார் கவிதை நாடகமாகத் தந்துள்ளார். அதே போலக் கவிதை நாடகம் இயற்றும் ஆற்றல் இல்லை யாயினும் கவிதை மொழியில் சிறந்த சொல் வளமும் இலக்கியச் சிறப்பும் பொருந்தும் வகையில் நாடகத்தை யாத்துள்ளேன்; கம்பனின் காவியம் எனக்கு முதல் நூல். இதில் உள்ள பெருமை அனைத்தும் கம்பரைச் சார்ந்தது. பாத்திரங்கள் அறிமுகம் தேவையில்லை. அடுத்த இரண்டு நாடகங்களுக்கும் முன்னுரைகள் அங்கங்கே தரப்பட்டுள்ளன.

அணிந்துரை நல்கி அருளிய என் பேராசிரியர் டாக்டர் மு.வ. அவர்களுக்கு மிக்க நன்றியுடையேன்.

ரா. சீனிவாசன்.

அணிந்துரை

'சொல்லின் செல்வன்' என்ற நாடக நூலைப் படித்து மகிழ்ந்தேன். முதல் நாடகத்தில் கம்பரின் அனுமன் முதலிய மாந்தர்களும், மூன்றாம் நாடகத்தில் கைகேயி முதலான கம்பரின் காவிய மாந்தர்களும் அமைந்திருக்கிறார்கள். இரண்டாம் நாடகத்தில் அவ்வை, அதிகமான், கபிலர் முதலான சங்க இலக்கிய மாந்தர்களைக் காண்கிறோம். 'சொல்லின் செல்வன்,' 'வாய்ச் சொற்கள்,' 'கேகயன் மகள்' என்ற நாடகப் பெயர்கள் ஏற்புடையன. நாடகங்களில் உரையாடல் காவியங்களின் கருத்துகளையும் தொடர்களையும் புறநானூற்று மொழிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. 'கேகயன் மகள்' என்ற நாடகத்தில் கைகேயியைப் புதிய நோக்கில் காண்கிறோம். ஆயினும் அங்கும் கம்பரின் கற்பனையையும் தனிச்சிறப்புடைய தொடர்களையும் காண்கிறோம்.

இவற்றில் சில கல்லூரி மாணவர்கள் நடித்துக் காட்டியவை. படித்து மகிழ்வதற்கும் ஏற்றனவாக அமைந்திருப்பது போற்றத் தக்கது. நடை எளிமையும் தெளிவும் சுவையூட்டும் திறனும் பெற்று விளங்குதல் மகிழத்தக்கது.

இவற்றைப் படைத்து நல்கிய தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. ரா. சீனிவாசன், சொல்லின் செல்வன் என்ற இந் நூலின் வாயிலாக நல்லதொரு தொண்டு ஆற்றியுள்ளார். தமிழகம் இந்த நன்முயற்சியை வரவேற்பதாக.

மு. வரதராசன்

முதற் பதிப்பு மார்ச்சு, 1968
இராண்டாம் பதிப்பு : மே, 1973
மூன்றாம் பதிப்பு : மே, 1974
நான்காம் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 1974
ஐந்தாம் பதிப்பு : டிசம்பர், 1995

விலை ரூ 25/-

வெளியீடு:

அணியகம்

5, செல்லம்மாள் தெரு,
சென்னை-600 030.
தொலைபேசி: 61 12 30

V.P.P.யில் பெறலாம், அஞ்சல் செலவு பதிப்பகம் ஏற்கும்.
சங்கப் பலகை மையங்களிலும் நேரில் கிடைக்கும்.

ரோஹினி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 14.

சொல்லின் செல்வன்

காட்சி: 1

காலம் : மாலை

இடம் : பம்பைப் பொய்கைக் கரை

(தாமரையும் குவளையும் மலர்ந்து இருக்கின்றன. மயிலும் அன்னமும் நடக்கின்றன. மான் நிற்கிறது. சீதையின் உருவெளித் தோற்றம் இராமன் கண்களுக்குப் புலப்படுகின்றது. மங்கிய ஒளியில் இக் காட்சி சீதை 'கல்', 'கல்' என்ற ஒலி எழுப்பி அன்னம் போன்று நடந்து செல்கின்றாள். அன்னப் பறைவை ஒன்றை இராமன் காண்கின்றான். சீதையின் உருவெளித் தோற்றம் மறைகின்றது.)

இராமன்: அன்னமே! சீதையின் நடையைக் கற்கும் நீ அவள் எங்கே இருக்கின்றாள் என்று கூறக்கூடாதா? அவள் நடையை அறியும் நீ, அவள் சென்ற இடத்தை உரையாயா?

உருவெளி: (சீதையின் மலர்ந்த முகம் காண்கிறான்; அவள் புன்முறுவல் செய்கிறாள். மறைகிறாள்.)

இரா : (தாமரை மலரைக் கையிலேந்தி நிற்கிறான்)

வண்ணத்தாமரையே! அவள் முகத்தை மட்டும் நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறாய். அவள் முழுவடிவத்தைக் காட்டக் கூடாதா? அவள் நிறம் உன்னிடம் இருக்கின்றது. ஆனால் அவள் அழகு உன்னிடம் இல்லை. அவள் பொலிவை நீ பெற வேண்டுமானால் போ, நீரில் நின்று தவம் செய்; முயன்று பார் (அதனை வீசி எறிந்து விடுகிறான்.)

இரா : கருங்குவளையே ! அவள் கண்களை நினைவு படுத்துகின்றாய். அவள் பஞ்சபூத்த விரலாள்; பவழம்பூத்த அடியாள்; என் நெஞ்சபூத்த நிலையாள்; குவளையே! நஞ்ச பூத்த உன் சிரிப்பால் என்னை நலிவிக்கின்றாயே!

உருவெளி: (மயில்போல் நடக்கின்றாள் சீதை)

இரா : (மயிலைப் பார்த்து) ஆடும் களிமயிலே! சீதையின் சாயலுக்குத் தோற்று ஓடிய நீ இன்று ஆடுகின்றாய்; தோகை விரித்து ஆடுகின்றாய்; உன் விரித்த தோகையில் ஆயிரம் கண்களைப் பெற்றிருக்கின்றாய்; இந்த ஆயிரம் கண்களுக்குமா சீதை அகப்படவில்லை!

உருவெளி : (சீதை கோபமாக விறுவிறுப்போடு நடக்கிறாள்)

இரா : இவள் என்னோடு முரண்கொண்டு விறுவிறுப்பாகப் போகின்றாள். அவள் எங்கே போவாள்? தாய் வீட்டுக்குத்தான் போவாள். (மீண்டும் தாமரையை எடுத்து விளித்து) திருமகள் உறையும் தாமரையே! திருமகளாம் என் சீதை உன்னிடம்தான் வந்துமீண்டும் குடிபுகுந்திருக்க வேண்டும்; நீயே அவளை இல்லை என்று கூறிவிட்டால் நான் வேறு எங்குத்தேடுவேன்? வண்ணத் தாமரையே! சீதையின் எண்ணத்தை என்னிடம் உரைக்கக் கூடாதா?

உருவெளி : (சீதை தனியாகச் சோகத்தோடு முகத்திரையிட்டு வேறுபுறம் திரும்பி நிற்கிறாள்.)

இரா : ஓவியம் புகையுண்டது போல் சோகத்தோடு நிற்கிறாள். முன் அவள் இடைதான் மெலிந்திருந்தது; இப்பொழுது அவளே மெலிந்து நிற்கிறாள். முன் அவள் குளிர்ந்த கண்களை 'மழைக்கண்' என்றேன். இப்பொழுதோ கண்ணில்

மழையே பொழிகிறதே! மழைக்கண் என்பதை நிறுவி விட்டாளே! மானே! நானே! ஒருக்காலும் உன்னைப் பின்தொடரேன்!

இலக்குவன் : (நுழைதல்) அண்ணா! யாருடன் பேசுகின்றீர்? அண்ணியைக் கண்டு விட்டீர்களா?

இரா : அதோ அவள் நிற்கிறாளே. அவள் உன் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லையா? அவள் இம்மான் வேண்டாம் என்கிறாள். பொன்மான் வேண்டுமாம். தம்பி, நீ இங்கேயே காவலாக நில். இதோ ஒரு நொடியில் அப் பொன்மானைப் பிடித்து வருகிறேன்.

இல : அண்ணா ! மீண்டும் பழைய நினைவுகளா? நாம் இப்பொழுது எங்கே இருக்கின்றோம்?

இரா : உன் அண்ணியைப் பிரிந்த நிலையில் இருக்கிறோம்? (கண்களில் நீர்மல்க நிற்கிறான்) அவள் எனக்காக உணவு சமைத்து வைத்திருப்பாள். அருந்தும் மெல்லடகு இடுவாள் ; நீயும் வா.

இல : அவள் இடுவாள்; நாம் தொடுவோம். உங்களை மறந்து இப்படிக்கனவு உலகத்தில் சுற்றுகிறீர்கள்.

இரா : அங்கேதான் என் சீதையைக் காணமுடிகின்றது; நனவில்----

இல : அன்னைையைத் தேடிக்காண்போம்; கற்பனை மறந்து உண்மைக்கு வருவோம்

காட்சி : 2

மலைச்சாரல்

(வில்லேந்திய கையராகி இராமனும் இலக்குவனும் சபரி காட்டிய மலை நோக்கிச் செல்கின்றார்கள்)

இல : அண்ணா! இப்படியே செயலற்று நின்றால் எதையும் செய்ய இயலாது. அண்ணியைத் தேடும் முயற்சியில் நாம் திண்ணமாக நிற்க வேண்டும். இதுதான் சபரி காட்டிய மலை.

இரா : அதோ பார். வானரர் நம்மைக் கண்டு அஞ்சி அகலுகின்றார்கள். (மற்றோர் புறம்)

(சுக்கிரீவன் உள்ளே வருகின்றான். அனுமன் அவனைத் தொடர்கிறான்)

சுக : யார் இவர்கள்? நம் பகைவரோ? வாலி ஏவலினால் தான் வந்திருக்க வேண்டும். வரித்த சிலையர், மலையனைய தோற்றத்தர்; இவர்கள் யாராக இருக்கக்கூடும்?

அனு : தேவர், தானவர், அல்ல அல்ல; தாழ்சடைக் கடவுள்; அதுவும் அன்று :இவர் போர்த்தொழிலர்; தவமெய்யர்; கைச்சிலையர் ; தருமத்தின் காவலராகக் காணப்படுகின்றார்கள். யாராக இருக்கக்கூடும்? நானே சென்று அறிந்து வருகின்றேன். நீங்கள் ஒதுங்கி இருங்கள். (வேறு புறம்)

(அனுமன் இராம இலக்குவரை அணுகி அன்பினால் அவர்களை நோக்குகின்றான்)

அனு : (தனக்குள்) வேங்கையும் களிறும் வேகம் அடங்கி நிற்கின்றன. மயில் முதல் பறவைகளெல்லாம் இவர்க்கு விரிசிறை மறைத்து நிழலைத் தருகின்றன. எழில் முகில்கள் இவர்க்கு நீர்த்திவலை சிந்திக்குளிர்விக்கின்றன. கற்களும் மலர்களைப் போல்கனிகின்றன. புல்லும் மரமும் இவரைக்கண்டு சாய்ந்து பணிகின்றன. இவர்கள் தருமத்தின் உருவாகக் காட்சி அளிக்கின்றனர். இவர்களைக் காணுந்தோறும் என்பு நெக்கு உருகின்றது. அளவற்ற காதல் என் பால் தோன்றுகின்றது. அன்

பினுக்கு அளவு இல்லை. என் இதயம் இவர்களை நோக்கிக் குளிக்கின்றது. (அருகிற் சென்று) நும் வரவு நல் வரவு ஆகுக.

இரா : நல்வரவு நல்கிய நம்பி, நீ யார்?

அனு : மேசம் எனத் திரண்ட கோல மேனிய! தாமரை ஒத்து அலர்ந்த அழகிய கண்ண! யான் காற்றின் வேந்தனுக்கு அஞ்சனை வயிற்றின் வந்தேன். நாமமும் அனுமன் என்பேன். இம்மலையில் வாழும் எரிகதிர்ப் பருதிச் செல்வன் சுக்கிரீவன் என் பவனுக்கு ஏவல் செய்வேன்; தேவ நும் வரவு நோக்கிச் சுக்கிரீவன் ஏவ உம்மிடம் வினவி விசாரிக்க வந்தேன்; அவர் ஆவலோடு காத்து நிற்கின்றார்.

இரா : (இலக்குவனை நோக்கி) வில்லார் தோள் இளையவீர! ஆற்றலும், நிறையும், கல்வியும், அறிவும், எல்லாம் நிறைந்தவனாகக் காணப்படுகின்றான். இவன் விரிஞ்சனோ? அன்றி விடைவல்லானோ? இவன் கல்லாத கலையும் பயிலாத வேதமும் இல்லை என்பது இவன் சொல்லாலேயே விளங்குகின்றது. யார் இச் சொல்லின் செல்வன்? இச் சொல்லின் செல்வன் யார்? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே ? (அனுமனை நோக்கி) நல்லது, உங்கள் கவிக்குலத்து இறைவன் சுக்கிரீவனைக் காணும் விருப்பத்தினால்தான் வந்திருக்கிறோம். எங்கே இருக்கின்றார்? அங்கே எங்களை அழைத்துச் செல்ல முடியுமா?

அனு : எம் தலைவரை ஆதரித்து அவரைக் காண்பதற்கு அணுகினீர் என்றால், அவர் செய்தது அரிய தவம் என்றே கூறுவேன். கதிரவன் மகனாகிய எம் தலைவர் சுக்கிரீவரை, இந்திரன் மகனாகிய வாலி அன்பற்றுச் சீறித் தாக்க, அதே துன்பத்தால் அருவி வீழும் அக்குன்றில் என்னோடு வாழ்கின்றார்.

உம் வருகையால் அவர் வாழ்வு இனித்தான் உயரப்போகிறது. அவர் செய்த அரிய தவமே உங்களைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியுள்ளது. எமக்கு அபயம் நல்கிக் காக்க வந்த முதல்வர் நீர். வருக வருக என்று வாழ்த்தி வரவேற்கின்றேன். உங்கள் பெருமையை நான் உணர்கிறேன். ஆனால், ஒன்று; எம் தலைவர் உங்களை யார் என்று கேட்டால், என்னவென்று கூறுவது? சிறிது விளம்பினால்---

இல : யாரா? கேள் சொல்லுகிறேன். சூரியன் மரபில் தோன்றிய வீரன் அயோத்தி மன்னன் தயரதன் அவரைத் தெரியுமா? அவர் திருமகன்தான் இவ் ஆண் தகை. அவன் ஏவ, தன்னுடைய உரிமைச் செல்வம் தம்பிக்கு நலகி, நல் நெடுங்கானம் சேர்ந்துள்ளார். இவர் நாமமும் இராமன் என்பார்கள். இந் நெடுஞ்சிலை வல்லானுக்கு ஏவல் செய்யும் அடியேன் யான். இராவணன் இழைத்த புன்தொழிலால் அன்னை சானகி....

அனு : விளங்குகிறது ஏறக்குறைய எங்கள் தலைவன் கதையும் இதோடு ஒரளவு ஒத்து இருக்கின்றது. நீவிர் இவ்விடத்தில் இருப்பீர்; யான் சென்று எம்தலைவனை இப்பொழுதே கொணர்சின்றேன் சிறிது பொழுதில். (வணங்கி விடைபெற்றுப் போதல்).

காட்சி : 3

அனு : ஐயா, தயரதன் தந்த ஆட்சியைத் தாயின் ஆணையால் இளையவற்கு உதவி அவர் இங்கு வந்துள்ளார்.

சுக் : என்ன? மறுபடியும் சொல்!

அனு : இளையவற்கு உதவி அவர் இங்கு வந்துள்ளார் என்றேன்.

சுக் : இளையவனை உளையச் செய்து இன்னல் இழைக்கின்றான் என் அண்ணன். அவன் உதவுகின்றான். முற்றிலும் முரண். சரி, வா. அவரைக் காணச் செல்வோம்.

(சுக்கிரீவன் இராம இலக்குவரைக் கண்டு அப்படியே திகைத்து நிற்கின்றான்)

சுக் : (அனுமனை நோக்கி) குண்டலம் துறந்த கோலமும். புண்டரிகத்தை ஒத்த குளிர்ந்த கண்ணும், மரகத வண்ணமும் என் உள்ளத்தைக் குளிர்விகின்றன. இவர் உண்மையில் அமரர்க்கும் அமரர். மாறி இப்பிறப்பில் மானிடர் ஆகிவந்துள்ளார். சிவனையும் அயனையும் மற்றும் உள்ள பிறவி அனைத்தையும் மானுடம் வென்றுவிட்டது. மனிதனின் வெற்றிதான் இராமனின் திருஉருவம். சென்று தரிசிக்கிறேன் (அருகில் செல்கிறான்)

(இராமனும் கை நீட்டி வரவேற்கின்றான்)

இரா : சபரி என்பாள், நீ இம்மலையில் வந்து எய்தி இருந்த தன்மையை இயம்பினள். யாங்கள் உற்ற கையறு துயரம் உம்மால் கடப்பது கருதி வந்தோம். உம்மால்தான் எங்கள் துயரம் தீரவேண்டும்.

சுக் : முரணுடைத் தடக்கை ஓச்சி என் முன்னவன் பின் பிறந்த என்னைத் துரத்தித் துரத்தி உலகெங்கும் தொடர்ந்தான். இக் குன்றில் அரண் அடைந்து உய்ந்தேன். உயிர் துறக்கவும் முடியாமல் தவிக்கின்றேன். புவிக்கு நாயகனே! சரண் உன்னைப் புகுந்தேன். என்னைத் தாங்குதல் நும் கடமை.

இரா : (இரங்கி நோக்கி) உமக்கு உரிய துன்பங்கள் முன் நாள் சென்றன போக இனிமேல் வந்து உறுவன தீர்ப்பேன். இன்ப துன்பங்கள் அனைத்தும் எமக்கும் உமக்கும் நேர்; வானிடை மண்ணிடை உம்மைச் செற்றவர் என்னைச் செற்றார்; தீயரே எனினும் உம்மோடு உற்றவர் எனக்கும் உற்றார். உம் கிளை எனது; என் காதல் சுற்றம் உன் சுற்றம்; நீர் என் உயிர்த்துணைவர்.

அனு : (எழுந்து வாழ்த்துகின்றான்) ஆர்த்தது குரங்குச் சேனை. விண்ணோர் தூர்த்தனர் பூவின் மாரி. அண்ணல் வார்த்தை மறையினும் மெய்யது; உயர்ந்தது. வாழ்க அவர் கூற்று. தூண் திரள் தடந்தோள் மைந்த! தோழனும் நீயும் வாழி! ஈண்டு நீவிர் நம் கோயில் எய்தி இனிதின் நல் இருக்கை காண வேண்டும்; அருள் செய்து எழுக.

இரா : விழுமிது அப்படியே ஆகுக, மண்ணும் விண்ணும் இருக்கும்வரை நம் நட்பு நிலைத்திருக்கும். வாழ்க நம் நட்பு.

அனு : வாழ்க எம் தலைவர்.

காட்சி : 4

(சோலையில் சுக்கிரீவனும் இராமனும் பூவணையில் பொலிந்து அன்போடு அளவளாவுகின்றார்கள். கனியும் கிழங்கும் காயும் தூயன இனியன முன் வைக்கின்றான். இராமன் அவற்றைத் தின்றறு கொண்டே பேசுகின்றான்)

இரா : துணைவியின்றித் தனித்து உபசரிக்கின்றாயே? நீயும் மனைக்குரிய மனைவியை என்னைப் போல் பிரிந் துள்ளாயோ? (சுக்கிரீவன் பேசாதிருத்தல்) ஏன்

மெளனம் சாதிக்கின்றாய்?

அனு : (கை கூப்பித் தொழுது உரைக்கின்றான்) நீதி நிறைந்த தலைவனே! சிறிது செவிசாய்க்க வேண்டுகின்றேன். அன்று நடந்தகதை ... அது மிக நீண்ட கதை ... சுருக்கமாக உரைக்கின்றேன். கேட்க வேண்டும்... இவர் அண்ணன் ஆற்றல் மிக்க வாலி முன்னொரு சமயம் மாயாவி என்பானோடு பெரும் போர் செய்தான். இருவரும் ஓர் பிலத்துள் நுழைந்தனர். அவர்கள் திரும்பி வரவே இல்லை. ஆதலால் மந்திரச் சுற்றத்தவர் சக்கிரீவனை ஆட்சிக் காவல் செய்ய ஏவல் இட்டனர். அவர்கள் இட்ட பணியை மறுக்க முடியாமல் எம் தலைவர் ஆணை ஏற்று ஆட்சி செலுத்தினார். மாயாவி திரும்பவும் மேலே வராமல் இருக்கப் பிலத்து வாயைக் கற்களால் முடினர். முடிந்த கதை என்று எண்ணினோம் முடியவில்லை. மாயாவியைக் கொன்று வாலி பிலத்தின் வெளியே வந்தான். அவன் கண்ட காட்சி அவனையே திகைக்க வைத்தது. அவன் தவறாகக் கருதிவிட்டான். வருத்தினான் தம்பியை; வலிமை மிக்க வாலியின் கொலைத்தொழிலுக்கு அஞ்சி இவர் ஓடி ஒளியாத இடமே இல்லை. அவன் வலிக்கு அஞ்சி ஓடிப்பிழைக்க இம்மலையை நாடி அரண் புகுந்துள்ளார். முனிவர் ஒருவர் இட்ட சாபத்தால் வாலி இங்கு வரமுடியாது. உருமை என்பாள் இவர் தாரத்தையும் அவன் விரும்பினான். இதுதான் நடந்த வரலாறு. தாரம் இழந்து தனித்து இருக்கின்றார் எம் தலைவர் சக்கிரீவன்.

இரா : தம்பிக்கு என் அரசு உரிமையை நான் நல்கினேன். இங்கு இவன் தன் தம்பியின் தாரத்தை வெளவுகின்றான். இச்சொல் என்னால் தரிக்க முடியாது. உலகம் ஏழும் வந்து அவனுக்கு உதவி செய்தாலும், வாலியின் வலியை வீழ்த்தி நும் தாரமும் உமக்கு

இன்றே தருவேன். அவன் உறைவிடம் காட்டுக.

சுக் : விழுந்தது இனி வாலி தன் வலி. (சிறிது பொறுத்து) மிக்க நன்றி. எனினும் நாங்கள் எண்ணுவது ஒன்று உண்டு மீண்டும் கலந்தாலோசித்து எங்கள் சுருத்தினை உணர்த்துகின்றோம். நாங்கள் சிறிது தனியே இருந்து பேசவிழைகிறோம். மாருதி! இங்கு என்னோடு வா.

வேறு புறம்

அனு : உன்னினேன் உம் உள்ளத்தில் உள்ளதை அன்ன வாலியைக் காலனுக்கு அளிப்பது ஓர் ஆற்றல் இராம இலக்குவர்பால் இல்லை என்று ஐயம் கொள்ளுகின்றீர்.

சுக் : வாலியின் வலிக்கு இவ்விளைஞர்கள் முன்னிற்க முடியுமா?

அனு : தாளிலும் தடக்கையிலும் சங்கு சக்கரக் குறி உள்ளன. எங்கும் இத்தனை இலக்கணம் யாவர்க்கும் இல்லை. செங்கண் விற்கரத்து இராமன் அத்திரு நெடுமாலே இங்கு உதித்தனர். ஈண்டு அறம் நிறுத்துதற்கு. அவரை நீர் ஐயுறல் வீண். அன்னவர் பெரு வலி யாற்றலை அறிதிர் என்னின் உண்டு ஓர் உபாயம்; மராமரங்கள் ஏழும் அவர் விற்கரத்து ஓர் அம்பே துளைக்கும். அவரைக் கண்டு நீர் அமைதி கொள்ளுதிர். அவர் ஆற்றலை உணர அதுதான் சரியான வழி.

சுக் : (நுழைந்து கொண்டே) அதுதான் சரியான வு ஐயா! அதோ நிற்கின்றனவே ஏழு மராமரங்களை அவற்றை ஒரே அம்பால் சாய்க்கவேண்டும் அப் பொழுதுதான் என் மனத்தில் உள்ள ஓர் மும் சாயும்.

இரா : (சிரிக்கின்றான்) அப்படியே செய்வோம். (அம்பு விடுகின்றான்; ஏழு மரங்களும் சரிந்துவிழுகின்றன; அதனைக் கண்டு சக்கிரீவன் வியக்கிறான்.)

சுக் : ஏழு மரத்தைச் சாய்த்த அம்பு ஏழு உலகமும் சென்று திரும்பிவிட்டது. ஏழு என்ற பொருளே இல்லாமல் செய்துவிட்டீரே. ஏழு! எழுவோம் போருக்கு! ஒழிக வாலி! வீழ்க அவன் வலி!

காட்சி : 5

வாலியும் தாரையும்

வாலி : தாரை உன் வேல்விழி ஒன்றுக்குத்தான் நான் அஞ்சுகிறேன். வேறு எந்தப் படைக்கும். நான் அஞ்சியதில்லை. படைகள்தாம் எனக்கு அஞ்சும்.

தாரை : என் விழிக்கு அமுதாகும் வேந்தே! வீரத்தைத் தவிர வேறு விளம்பத் தெரியாதா உமக்கு.

வாலி : விளம்புகின்றேன் கேள். நமக்கு உடல்தான் இரண்டு! உயிர் ஒன்று. இதைவிட நான் எப்படி நம் உறவை விளக்க முடியும்.

தாரை : இதைவிட அதிகம் தேவை இல்லை. அதெல்லாம் சரி. இப்படிப் பேசுகின்றீரே, நீர் ஏன் உம் தம்பி மனைவியையும் இங்கு அழைத்து வந்தீர். உங்கள் காதல் முழுமையானது என்று எப்படிக்கூற முடியும்?

வாலி : அதனால் என் காதல் குறைவு என்று கூற முடியுமா? அவள் இன்பத்துக்கு உரியவள். நீ என் அன்புக்கு உரியவள். அவள் கள்; நீ தேன். குழந்தைகள் பட்டுப் பூச்சியை ஏன் வைத்து விளையாடுகின்றன!

தாரை : வண்ண நிறத்திற்கு! நான் கிழவியாகிட்டேன்.
அவள் இளங்குமரி.

வாலி : உண்மைதான். நீ எனக்கு உரிமையாகிவிட்டாய்.
கிழவி என்றால் உரிமையானவள் என்பது பொருள்.
அவள் எனக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கு; ஆனால், நீ
என் வாழ்வுக்குத் துணை.

சுக் : (நுழைந்து) வாழ்வுக்குப் பகை! பகை! வா வெளியே!
இதோ முடிகிறது உன் பகை. அகப்பட்டுக்கொண்டாய் சரியான வகை ! வா போருக்கு! சக்கிரீவன்
உன்னைப் போருக்கு அழைக்கின்றேன்.

வாலி : சிங்கத்தின் குகையில் சிறுத்தை உறுமுவதா? என்ன
வியப்பாக இருக்கிறது? இதோ வந்துவிட்டேன்.
இதோ வந்துவிட்டேன்!

தாரை : வேண்டாம் எனக்கு ஏதோ அச்சமாகத்தான்
இருக்கிறது இந்த முறை.

வாலி : விலக்காதே! விடு,விடு! அவன் உரத்தைக் கலக்கி
உயிர்குடித்து விரைவில் மீள்குவேன். மலைக்குல
மயிலே நீ என்னை மறிக்காதே.

தாரை : கொற்றவ! நின் தோள்வலிக்கு அவன் முன்னாள்
இற்றனன். பெயர்த்தும் போர் செய்தற்கு உற்றனன்
என்றால் அவனுக்குப் பெருந்துணைவன் ஒருவன்
இருக்க வேண்டும்.

வாலி : என் வலியறியாமல் நீ பேசுகின்றாய்! வாலி எஃற
பெயரே வலிமையை ஒட்டித்தானே அமைந்தது. மந்
தரமலையை வாசுகி என்ற கயிற்றால் கடைந்த
போது தேவரும் அசுரரும் களைத்துச் சலித்த
போது நான் ஒருவனே நின்று இழுத்துக் கடைய
வில்லையா? அவர்கள் யாவரினும் நான் வலியன்
என்பதை இந்நிகழ்ச்சி காட்டவில்லையா! மற்றும்

பகைப்போரின் பாதி வலிவு எனக்கு வந்துசேரும் என்ற வரமும் மறந்துவிட்டாயா?

தாரை : அரசே! அவனுக்கு இன்னுயிர் நட்பமைந்த இராமன் என்பவன் உன் உயிர் கோடலுக்கு உடன் வந்துள்ளான் என்று சொல்லக் கேட்டுள்ளேன்.

வாலி: இதை வேறு யாராவது சொல்லியிருந்தால் அவர்கள் விண்ணுலகைக் கண்டிருப்பார்கள். உலகத்தில் அறம் நிலைநிறுத்த வந்த அண்ணலுக்கு ஊறு கற்பித்தாய். நீ பெண். அதனால் பிழைத்துக் கொண்டாய்! தாயின் ஏவலால் தன் தம்பிக்கு நாட்டை நல்கிய நம்பியையா இவ்வாறு கூறினாய்? தம்பியர் அல்லது தனக்கு வேறு உயிர் இல்லை என்று தருக்கி வாழ்பவன் ! அவனா என் தம்பியும் நானும் உற்ற போரில் இடையே அம்பு தொடுப்பான் என்று நீ கருதுகின்றாய்?

(தாரை கண்களில் நீர் கலங்க நிற்கிறாள்.)

வாலி: இருத்தி நீ! கண்ணிமைப்பதற்கு முன் அவன் உயிரைக் குடித்து உடன் வந்தாரையும் கருத்து அழித்துத் திரும்புவேன். கலங்காதே. தடுக்காதே என்னை.

காட்சி : 6

இலக: தன் அண்ணனைக் கொல்ல மற்றொருவனைத் துணையாக நாடுகிறான் சுக்கிரீவன். இவன் நமக்கு மட்டும் பகை எண்ணான் என்பதற்கு என்ன சான்று உள்ளது? எதைப் பொறுத்தாலும் பொறுக்கலாம்; அண்ணனைக் காட்டிக் கொடுக்கும் கீழ்மையை மட்டும் என்னால் பொறுக்க முடியாது.

இரா: உலகில் எல்லா உடன்பிறந்தவர்களும் ஒற்றுமையாகப் பாசத்தோடு வாழ்ந்துவிட்டால், பரதன் உத்தமன் என்ற புகழ் எப்படி நிலவும்? நெல்லுக்கு உரியயுண்டு, நீருக்கு நுரையுண்டு. பூவிற்குப்புல்லிதழ் உண்டு. இந்தக் குறைகளைக் கண்டு இவற்றைப் புறக்கணிக்க முடியுமா? குற்றமற்றவரைத்தான் துணை நாடுவோம் என்றால், அது அரசியலுக்கு ஒவ்வாது; கூட்டு அமைப்பு உண்டாக்கவே முடியாது. அதோ வாலியும் சுக்கிரீவனும் நெருங்கி விட்டார்கள்.

(இருவரும் போரிடுகின்றனர். சுக்கிரீவன் நன்றாகத் தாக்கப் பெறுகிறான். இராமன் மறைந்து நிற்கும் இடத்தில் ஏக்கத்தோடு பார்க்கிறான்)

இரா: (சுக்கிரீவனைப் பார்த்து) உங்கள் இருவரில் யார் வாலி என்று காணமுடியவில்லை. அதனால்தான் செயலற்று இருந்தேன். கொடிப்பூ அணிந்து போருக்கு நில். அப்பொழுதுதான் வேறுபாடு தெரியும். (இருவரும் மீண்டும் மலைதல். சுக்கிரீவன் கீழேயும் மேலே வாலியும்; ஒங்கிக் குத்த முயல்கிறான்,

(இராமன் அம்பு பட்டு வாலி சாய்கிறான்.)

வாலி: (அந்த அம்பைப் பிடுங்கி அதனை ஆராய்கிறான்) தேவரோ? அவர் இச்செயலுக்கு ஆவரோ? அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டோ? திருமாலின் சக்கரமோ? நீலகண்டன் நெடுஞ்சூலமோ? முருகன் வேலோ? இந்திரன் வச்சிரப்படையோ? இச்சரத்தை

வில்லினால் செலுத்த முடியாது. சொல்லினால் நெடு முனிவர் தூண்டியிருக்க வேண்டும். இல்லை, இது சாதாரண அம்புதான். இதில் ஏதோ பெயர் எழுதியிருக்கிறதே!

சுக்: அண்ணா, மன்னிக்க முடியாத குற்றம் இழைத்து விட்டேன். (அவன்மீது பாசத்தால் சாய்தல்) என்னை மன்னித்துவிடு.

வாலி: பெயர் இராமன்; இராமன்; நீயா? இல்லறம் துறந்த நம்பி எங்களுக்காக வில்லறம் துறக்க வேண்டுமா? உன்னால் உன் மரபு மாசுண்டது. நல்லறம் கெட்டுவிட்டது. ஓ! இதுவும் ஓர் ஓங்கு அறமோ? மறைந்திருந்து அம்பு செலுத்துவதும் மன்னர் வகுத்த புதிய அறமோ? இது எனக்குத் தெரியாது. இராமனே முறை திறம்பினான் என்றால், இந்த உலகத்து மற்றைய இழிந்துள்ளோர் இயற்கை! (இராமன் அவன்முன் காட்சி தருதல்)

வாலி: வாய்மையும் மரபும் காத்து மன் உயிர் துறந்த வள்ளல் உன் தந்தை. அத்தகைய தூயவன் மைந்தனல்லவா நீ? பரதன் முன் பிறந்தவன் அல்லவா? தீமை என்பது மற்றவர்கள் செய்யக்கூடாது என்று வகுத்துக்காட்டித் தான் செய்தால் அது நன்மையாகிவிடுமா? குலம், கல்வி, கொற்றம், நலம், தலைமை, வெற்றி இவையெல்லாம் பெற்ற நீயா உறுதி குலைந்து அறுதி செய்தாய்? அரசியல் தருமமெல்லாம் உங்கள் குலத்து உதித்தவர்கட்கு எல்லாம் உடைமையன்றோ? ஒவியத்து எழுத ஒண்ணா உருவத்தாய்! ஆவியை, சனகன் பெற்ற அன்னத்தை, அமிழ்தின் வந்த தேவியைப் பிரிந்த பின்னை திகைத்தனை போலும் செய்கை! அரசுக்கர் ஓர் அழிவு செய்தால் அதற்கு வேறு ஓர் குரக்கினத்து அரசைக் கொல்ல மனுநெறியா கூறியுள்ளது? இரக்கம் எங்கு உகுத்தாய்? என்பால் எப்பிழை கண்டாய்? பெரும் பழியை நீ பூண்டால் புகழை யார் தாங்கவல்லார்? கலிகாலம் வருகிறது என்று சொல்கிறார்களே, அது இந்தக் கொலை

யிலா புகவேண்டும். ஒழுக்கம் விழுப்பம் என்பது எல்லாம் மெலியவர்க்கு வலியவர் உரைக்கும் வெற்றுரையோ! கூட்டு ஒருவரையும் வேண்டாக் கொற்றவ! பெற்ற தந்தை பூட்டிய செல்வம் ஆங்கே தம்பிக்குக் கொடுத்துப் போந்தாய்! நாட்டில் நல்ல புகழை நிலைநாட்டினாய்! காட்டில் என் தம்பிக்கு இங்கே ஆட்சியை நல்கி மற்று இங்கே பழியைத் தேடிக் கொண்டாய்! முறை திறம்பிய நீ, இலங்கை வேந்தன் முறை அல்லன செய்துவிட்டான் என்று முனிகின்றாயே! அது எப்படிப் பொருந்தும்?

இருவர் போர் செய்கிறார்கள். அவர்கள் இருவரும் உறவினர்கள். ஒருவர் மேல் கருணை தூண்ட ஒருவர்மேல் ஒளிந்து நின்று அம்பு எய்தல் தருமமா? அல்லது இச்செயலுக்கு வேறு ஏதாவது புதிய பெயர் தரப் போகிறாயா? ஐயா! உம்செய்கை வீரம் அன்று; விதி அன்று; மெய்ம்மையின் வழியும் அன்று. நின் மண்ணுக்கு நான் என்னபாரமா? நான் உனக்குப் பகைவனா?

பண்பு அழிந்து, ஈரம் இன்றி, இது செய்தாய்! என் செய்தாய் நீ?

அறம் காக்கின்ற பெருமை என்பது இதுதான்? ஒருமை நோக்கி ஒருவனுக்கு உதவுவதுதானா அறம்? இது அறம் அல்ல; அரசியல் முயற்சி என்று கூறுகின்றாயா? சிங்கத்தை விட்டுச் சிறுமுயலைப் பற்றுவது தான். முயற்சியா? திங்களுக்குக் களங்கம் உண்டு; சூரியன் மரபுக்கு ஓர் களங்கம் வேண்டும் என்று தெரிந்து செய்தாயா? மற்று ஒருத்தன் வலிந்து போருக்கு அறைகூவ, அவனை நோக்கி நான் சென்றேன். என்னை ஒளிந்து உயிர் உண்ட நீ, நான் இறந்து வீழ்ந்தபின் சிங்கஏறு என நிமிர்ந்து

நிற்கிறாயே?

நூல் இயற்கையும், நும் குலத்துப் பெரியோரின் குல இயற்கையும், சீலமும் போற்றவில்லை. நீ வாலியை வீழ்த்தவில்லை; அறவேலியைப் பிரித்தாய். நீயும் ஒரு வெற்றிவீரன் என்று கூறிக்கொள்ள வேண்டியதுதான். தாரம் மற்று ஒருவன் கொள்ள அதற்கு உன் வீரமும் பழுதாக வேண்டுமா? மறைந்து நின்று நிராயுதன் மார்பில் எய்யவா உன் வில் திறமை பயன்பட்டது.

இரா: போதுமா பேசியது? இன்னும் பேச வேண்டுமா? நீ செய்தன நினைத்துப்பார். பிலம் புகுந்தாய், திரும்பி வரமாட்டாய் என்று முதியவர் சொல்ல, அதற்காக ஆட்சி ஏற்றான் உன் தம்பி. அவனைக் கொல்ல முயன்றது முறையா? அபயம் என்று உன்னை அணைந்த அவனுக்கு அரண் செய்யாமல் அழிவு நினைத்தாய். தம்பி என்றும் அருள் செய்யவில்லை. இவற்றை எல்லாம்விட நீ செய்தது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். அருமை உன் தம்பியின் ஆர் உயிர் தேவியை அடைய நினைத்தாயே அதுவே உன் பெருமையை நீக்கிவிட்டது. ஆதலால்தான் உன்னை ஒழிக்க முயன்றேன். அதைவிட சக்கிரீவன் என் உயிர் நண்பன் என்பதாலும் உன்னைக் களைந்தேன்.

வாலி: நாங்கள் குரங்கினத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதை மறந்து பேசுகின்றாய்! ஒருவன் ஒருத்தி என்பது எங்களுக்கு இல்லை. இந்த அடிப்படையை மறந்து என் மீது குற்றம் சுமத்துகிறாய்!

இரா: இனம் குரங்கினமாகலாம். ஆனால் நீ அறிவு நிரம்பியவனாய் இருக்கின்றாய். உன்னை மனிதனாகவே நான் மதிக்கிறேன்.

வாலி: சரி, ஒப்புக்கொள்கிறேன். நான் மேலும் விவாதிக்க

விரும்பவில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் கேட்கிறேன். அதற்கு விடை நல்கினால் போதும். செருக்களத்தில் நேரே நின்று போர் செய்யாமல் வேடுவரைப் போன்று மறைந்து அம்பு எய்தது ஏன்? அதை எப்படிச் சரி என்று நிறுவப் போகிறாய்?

(இராமன் தலை குனிகின்றான்)

இலக்: முன்பு நின் தம்பி வந்து சரண்புகுந்தான். முறையற்ற உன்னைத் தென்புலத்து உய்ப்பேன் என்று செப்பினான் என் அண்ணன். போர்க்களத்தில் நீயும் உயிர்மீது விருப்புக்கொண்டு, யானும் அடைக்கலம் என்று சொல்லிவிடுவாய். அதற்காகத்தான் மறைந்து நின்று எய்தான்.

வாலி: இப்படிச் சொன்னால் அதற்கு நான் மறுத்துப் பேச விரும்பவில்லை. ஒன்று மட்டும் வேண்டுகிறேன். தப்பித் தவறி இந்த அம்பை என் தம்பியின் மீது மட்டும் செலுத்தவேண்டாம். அவன் தவறு செய்யக்கூடும். அப்பொழுது என்னைக் கொன்றது போல் அவனைக் கொல்லவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்றொன்று உன்னிடம் இரக்கின்றேன். என் தம்பியை உன் தம்பிமார்கள் தன் அண்ணனைக் கொல்வித்தான் என்று இகழ்ந்தால் அவர்களைத் தடுக்க வேண்டும். இதோ! இந்த அனுமனை உன் கை வில் என நினைத்துப் போற்று! இவரைக் கொண்டு இனி நீ உன் துணைவியைத் தேடிக்கொள். இதுதான் நான் இறுதியாகக் கூறக் கூடியது. (சாய்கிறான்.)

காட்சி: 7

(சக்கிரீவன், அனுமன், இராமன், இலக்குவன் அங்கதன் முதலானோர்.)

இரா: இலக்குவ! இனிக் கதிரோன் மைந்தனை உன் கையாலேயே மகுடம் சூட்டு.

இலக்: மாருதி! முடிசூட்டு விழாவிற்கு வேண்டுவன இப்பொழுதே கொணர்க.

(அனுமன் முடிகொண்டு வந்து தருகின்றான்.
இலக்குவன் சக்கிரீவனுக்கு முடிசூட்டு
கின்றான்.)

இரா: (வாழ்த்துரை வழங்குகிறான்.)

நல்லவிதமாக ஆட்சி நடத்துக! அறவழி நின்று
ஆட்சி செய்க! சிறியர் என்று இகழ்ச்சி செய்யாதே;
கூனிக்குச் செய்த சிறுமைதான் என் துயருக்
கெல்லாம் காரணம். மங்கையர் பொருட்டால்
மாந்தர்க்கு எய்தும் மரணம் என்பது வாலியின்
வாழ்வு தரும் பாடம் என்பதையும் நீ உணர
வேண்டும். மங்கையராலேயே அல்லலும் பழியும்
ஆதல் எங்கள் வாழ்வைக்கொண்டு நீ உணர
வேண்டும். நிலையான அரசு இயற்றி, மாரிக்காலம்
முடிந்ததும் உம் கடற்பெருஞ் சேனையோடும் வந்து
சேர்க! போய் வருக!

சுக் : அப்படியே செய்கின்றேன்; மாரிக்காலம் முடிந்ததும்
காலம் தாழ்த்தாமல் கடற் பெருஞ்சேனையோடும்
வந்து சேர்கின்றேன்.

அனு: ஐயனே! நான் மட்டும் உங்களோடு வர அனு
மதிக்க வேண்டுகின்றேன். நீர் ஏவுந் தொழிலை
இருந்து செய்வேன; ஏற்றருள்க!

இரா: சொல்லின் செல்வ! அமைச்சன் நீ இல்லையெனில்
ஆட்சியில் சக்கிரீவன் பிழை செய்வான். நிலை
கலங்கிய அவ்வரசினை நிலை நிறுத்தல் உன்
கடமையாகும். நீதான் அதற்கு உரிய துணைவன்.

தருமத்தின் உருவமாக விளங்கும் சுந்தரனே! நீயும் அவனுடன் இருந்து, பின்னர் வா! இது என் வேண்டுகோள்.

அனு: ஆணை ஈது ஆயின் அதனையே புரிவேன். ஆழி! யாய்! வாழி நீர்.

காட்சி: 8

இராமன் இலக்குவன்

இரா: மாரிக்காலமும் மறைந்தது. சுக்கிரீவன் வாழ்வில் மயங்கினான் போல் தோன்றுகிறது. உன்னைச் சுக்கிரீவன்பால் அனுப்பினேனே என்ன ஆயிற்று?

இலக்: மங்கையர் திறத்தால் மாந்தர்க்கு மதியும் மயங்கும் என்பது உங்கள் வாக்குத்தானே! அதனைச் சுக்கிரீவன்பால் கண்டேன். ஆனால் நான் சென்றதும், உணர்வு பெற்றுக் கடமை உணர்வு உந்த அவனும் அனுமனும் இதோ வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இரா: எனக்குத் தெரியும். சொல்லின் செல்வன் துணையுள்ளவரும் சுக்கிரீவனுக்குப் பிழை செய்ய வாய்ப்பல்லை; வரட்டும்: இனி மேல்தான் மிகப் பெரிய கடமை காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதோ அவர்களும் வருகிறார்கள்.

சுக்: (காலடியில் விழுகிறான்) திருந்தழை திறத்தினால் நீர் வருந்தி இருப்ப, யான் வாழ்வில் வைகினேன்; என்னை...

இரா: மன்னிக்க வேண்டியதில்லை. நீ தவறு செய்ய மாட்டாய். உன்னைப் பரதனாகவே கருதுகின்றேன். உன் செயலில் பிழை நேராது. மாருதி எங்கே?

